

dannelse. Universitetet kan udover disse situationer også have interesse i at anmode om en samlet akkreditering af flere uddannelser, som ligger inden for samme fagområde, og der er intet til hinder for, at behandlingen af sådanne uddannelser sker samlet, men akkrediteringen og akkrediteringsperioden fastsættes for den enkelte uddannelse.

Til § 7

Til stk. 1 og 2.

Akkrediteringsrådet træffer afgørelse om akkreditering og fastsætter længden af den periode, en akkreditering af en uddannelse skal gælde for. I internationale sammenhænge akkrediteres uddannelser typisk for en periode på fem til syv år. Akkrediteringsrådet fastsætter akkrediteringsperiodens længde afhængigt af uddannelsestype (bachelor-, kandidat- og masteruddannelse), og periodens længde kan således variere fra uddannelsestype til uddannelsestype. Særlige forhold ved en uddannelse kan medføre, at Akkrediteringsrådet vælger at fastsætte en kortere akkrediteringsperiode end normalt for den pågældende uddannelsestype, fx hvis rådet vurderer, at der er tvivl om, hvorvidt et forskningsmiljø knyttet til en kandidatuddannelse kan opretholdes i en periode på fem til syv år.

Kriterierne for kvalitet og relevans er udtryk for nogle overordnede mål og standarder, som uddannelsen skal opfylde, og der vil således fortsat være rum for en uddannelses naturlige videreudvikling.

Det foreslås, at Akkrediteringsrådet inden periodens udløb får mulighed for at undersøge, om kriterierne for en akkreditering fortsat opfyldes. Er dette ikke tilfældet, skal akkrediteringen trækkes tilbage. Rådet kan af egen drift vurdere, om kriterierne for akkrediteringen fortsat opfyldes, men vurderingen kan endvidere ske efter anmodning fra videnskabsministeren, fx hvis ministeren som led i sin tilsynsforpligtelse er blevet opmærksom på, at kriterierne muligvis ikke længere er opfyldt. Det forudsættes, at universitetet bidrager til den nødvendige oplysning af sagen. Hvis universitetet ikke imødekommer rådets anmodning om oplysninger, vil det kunne få processuel skadevirkning.

Hvis universitetet, på baggrund af en evaluering eller på anden måde, bliver opmærksom på, at kriterierne muligvis ikke længere er opfyldt, har universitetet pligt til at underrette rådet. Det gælder naturligvis kun vedrørende forhold, der påvirker uddannelsens kvalitet og relevans i negativ retning.

Til stk. 3.

Akkrediteringsrådet kan give en uddannelse en betinget akkreditering, hvis rådet vurderer, at uddannelsen opfylder de væsentligste kriterier, så som forskningsbasering, faglig kvalitet og dokumenteret behov for uddannelsen, men hvor uddannelsen ikke lever fuldt ud op til kriterierne for en positiv akkreditering. Det er samtidig en forudsætning, at rådet vurderer, at universitetet vil kunne rette op på forholdene inden for en kortere periode på fx et halvt til to år, sådan at uddannelsen ved periodens ophør vil opfylde kriterierne for kvalitet og relevans og derved opnå en positiv akkreditering.

Til stk. 4.

Afslag på akkreditering medfører, at uddannelsen ikke kan godkendes, jf. § 10, stk. 1. Med forslag til lov om ændring af universitetsloven og lov om forskningsrådgivning m.v. (Konsekvensændringer som følge af oprettelse af Akkrediteringsinstitutionen), som fremsættes parallelt med dette lovforslag, foreslås det at ændre universitetsloven således, at universitetet ikke kan optage studerende på en eksisterende uddannelse, som ikke længere er godkendt. Samtidig foreslås det, at videnskabsministeren skal fastsætte en plan for, hvordan de studerende, som allerede er optaget, kan færdiggøre uddannelsesforløbet på den for de studerende mest hensigtsmæssige måde. Det foreslås i forlængelse heraf, at ministeren får mulighed for at pålægge andre universiteter at optage de pågældende studerende eller at overtage ansvaret for uddannelsen på det pågældende universitet. Det forudsættes, at ministeren inden fastsættelse af planen drøfter den mest hensigtsmæssige løsning for de studerende med de involverede universiteter.

Til § 8

Til stk. 1.

Det er som udgangspunkt det faglige sekretariat, der nedsætter ekspertpaneler og udarbejder akkrediteringsrapporter på videnskabsministerens område. Rådet kan dog beslutte at anvende en anden internationalt anerkendt aktør, hvis rådet vurderer, at en anden aktør vil kunne løse opgaven bedre, eller hvis rådet vurderer, at der er behov for at afsøge markedet for at afprøve sekretariatets konkurrencedygtighed.

Til stk. 2.

På nogle uddannelsesområder er der i dag etableret internationale akkrediteringsordninger. Disse akkrediteringer anvendes som dokumentation for kvalitet inden for uddannelsesområdet over for blandt andet